

„Rain" maakt uit vele kleine dingen een grote droom

Na experimenten met tekst en livemuziek in *In Real Time*, maakt De Keersmaeker met *Rain* opnieuw een haast zuiver dansante voorstelling. Het uitgangspunt is een lange bewegingszin die ook al voor *In Real Time* ontwikkeld werd. De geschiedenis herhaalt zich: eerder was *Drumming* al een herinterpretatie van een bewegingszin uit *Just Before*.

De Keersmaeker keert ook terug naar muziek van Steve Reich: deze keer de *Music for 18 Musicians* uit 1976, waarin Reich een strikte ritmiek van percussieinstrumenten en piano combineert met het ritme van de menselijke ademhaling in stemmen en blazers. *Rain* verbluft zo mogelijk nog meer dan het al zo virtuoos-complexe *Drumming*.

Nog voor de aanvang zit je al verbaasd te turen naar het wonderlijke podiumbeeld van Jan Versweyveld: een gigantische cilinder waarvan begin- en eindpunt elkaar net niet raken. De wanden bestaan uit glanzende koorden die vanuit de hoogte tot op de vloer zakken, en zo een toverachtige diepte en vloeibaarheid suggereren.

Bij de eerste muzieklanken hollen de dansers langs de omloop van de spiraal het podium op. Achter de koorden rolt een reusachtige schijnwerper weg in tegenovergestelde richting, gevolgd door de helft van de groep van tien dansers. Dat is de basisstructuur van de dans: beweging en tegenbeweging. Terloops, tussen de warreling van lichamen, zet Fumiyo Ikeda voor de eerste keer de bewegingszin uit die de spil van de voorstelling vormt.

Die zin zal in de loop van de voorstelling eindeloos herhaald, omgekeerd, gesplitst en gepermuteerd worden. Hij zal ook gekruist worden met talloze vloerpatronen. Nu eens een rechte lijn, in contrast met de ronde vorm van het speelveld. Dan een lijn van dansers die als een uurwerkwijzer de rand van het podium volgt. Of een spiraalbeweging die de koordenspiraal van Versweyveld verdubbelt. En, uiteraard, alles daartussenin.

Het vlechtwerk van bewegingslijnen en -variëties komt op twee manieren onder spanning te staan. Daardoor is de voorstelling meer dan zomaar een virtuoos combinatiespel. Ten eerste zetten de dansers het materiaal sterk naar hun hand. De verschillen tussen mannen en vrouwen lopen daarbij sterk in het oog. De mannen dansen acrobatischer, hoekiger en met veel bravoure. Daarnaast speelt ook het samengaan van muziek en dans een grote rol: de dans gaat soms helemaal mee in de obsessieve percussie van Reich, maar ontworstelt er zich ook regelmatig aan.

Al heel snel raak je de tel kwijt van wat er tegelijk gebeurt. Dansers verschijnen en verdwijnen haast zonder dat je het merkt, om weer op te duiken in andere kleren (prachtige kostuums van Dries Van Noten). De wisselende belichtingen geven het gebeuren ook subjectief steeds nieuwe kleuren. Het lijkt op de duur een droom waaruit je na een uur verbaasd wakker wordt.

De Keersmaeker verkeert in *Rain* in uitstekende vorm. Met een buitengewone inventiviteit en precisie verwerkt ze alle elementen van de voorstelling, muziek, dansers, ruimte en kostuums tot een prachtig esthetisch bouwwerk.

- Rosas danst „Rain", nog tot 14 januari in de Muntchouwburg in Brussel (070-233.939). Daarna tournee: van 7 tot 10 maart in deSingel (Antwerpen), 3 april in CC Hasselt en 11 mei in Roeselare.